

**‘Hoe vertel
ik mijn
vriend dat
ik niks voel
als we sex
hebben?’**

In "Ik ben jong, gezond en heb – al zeg ik het zelf – een mooi lichaam. Toch beleef ik er geen plezier aan. Wel als ik mezelf bekijk in de spiegel of op foto's, maar dat is puur esthetisch. Sexueel genot? Dat ken ik niet. Zelf vind ik het niet dramatisch, ik weet niet beter. Voor mij is het net zoiets als niet van bitterballen of chocolade houden. Ik snap al die ophef niet, daarom mis ik het ook niet.

Koude kikker, ijspegel. Ik herken me absoluut niet in die stereotypes. Ik hou zielsveel van mijn vriendinnen en ben stapelgek op mijn vriend. We delen alles. Of eigenlijk, bijna alles. Er is iets wat ik voor hem verberg. Iets groots. Namelijk dat ik niets voel als ik met hem vrij. Ik vind het niet vervelend, maar ik vind midgetgolf ook niet vervelend. Tegelijkertijd zal ik er niet wakker van liggen als ik het nooit meer zou doen. Voor Mark is sex belangrijk. Ik wil hem niet kwijt, hij is mijn grote liefde. Dus als ik over een bepaald gedeelte van mijn leven moet liegen om hem te houden, doe ik dat. Niemand in mijn omgeving weet van mijn seksuele geaardheid. Want dat is het. Net zomin als iemand er iets aan kan doen dat hij of zij homoseksueel is, kan ik er iets aan doen dat ik geen seksuele gevoelens heb. Ook mijn familie en vrienden weten van niets.

Ooit, rond mijn veertiende, heb ik er met mijn moeder over gepraat. Mijn vriendinnen begonnen interesse te krijgen in jongens en hadden het over tongzoenen en wie ze lekker vonden. Ik niet. Mijn moeder zei dat het vanzelf wel zou komen, dat ik moest genieten van mijn jeugd zolang het kon. In diezelfde periode begon ik aandacht van jongens te krijgen. Ik zette mijn eerste schreden als model en mijn lange blonde haar en blauwe ogen vielen nogal in de smaak. De knapste jongen van de klas zat achter me aan,

waarschijnlijk werd zijn interesse alleen maar meer gewekt door mijn desinteresse. Mijn vriendinnen begrepen er niets van. **'Es, je bent gek! Hij is superlekker,' riep ze als ik weer eens lauw reageerde op zijn versierpogingen.** Uiteindelijk heb ik maar met die jongen gezoend. Stiekem hoopte ik dat door die tongzoen mijn hormoonhuishouding een slinger zou krijgen waardoor ik ineens zou begrijpen waar mijn vriendinnen zo veel ophef over maakten, maar ik kwam bedrogen uit. Ik vond het maar een slijmerige bedoening. Het kwam vast omdat ik niet verliefd was, dacht ik. Maar ook later voelde ik me nooit tot iemand aangetrokken. Ik heb zelfs nog gedacht dat ik lesbisch was, omdat ik vrouwenlichamen mooier vond dan mannenlichamen, maar opgewonden werd ik er niet van. Dat was het dus ook niet.

Ondertussen ging mijn modellencarrière als een speer. De top zal ik nooit halen, maar ik ben wel het type waar mannen op afkomen. De klassieke Barbie, zeg maar. Door mijn modellenwerk – ik deed veel lingerie- en badkledingcampagnes – leerde ik hoe ik zo sexy mogelijk kon kijken en poseren. Tijdens een shoot, ik was negentien, ontmoette ik Mark. Hij was knap, dat zag ik ook wel. Een afgetraind lichaam, zongebleet haar dat in een lok voor zijn ogen viel. Het idee om hem aan te raken, stond me niet tegen. Daarbij bleek hij ook nog eens humor te hebben én hersens. Hij viel als een blok voor me. Voor >

'IK HEB ZELFS GEDACHT
DAT IK LESBISCH
WAS, OMDAT IK
VROUWENLICHAMEN
VEEL MOOIER VOND'

◀ de eerste keer in mijn leven vond ik een man aantrekkelijk. Ik miste hem als ik hem niet zag, wilde zo veel mogelijk bij hem zijn. Was dit dan verliefdheid?

Nog steeds merkte ik niets van wat je sexuele opwindning zou kunnen noemen. We draaiden een tijdje om elkaar heen en kwamen elkaar steeds weer tegen bij shoots. Uiteindelijk vroeg Mark vroeg me mee uit. Na onze derde date kuste hij me. Ik vond het niet vervelend, vond hem lief en leuk. **'Je maakt me gek,' lispelde hij in mijn oor. Zachtjes kneedde hij mijn borsten. Ik vond het wel aandoenlijk, maar wist tegelijkertijd niet zo goed wat ik met de situatie aan moest.** Met een smoes stapte ik uit de auto en zei dat ik hem de volgende dag zou bellen. Een halfuur later kreeg ik een whatsapp'je waarop ik duidelijk kon zien wat *up* was. 'Jouw schuld,' stond erbij. Hoewel ik het brutaal en een beetje ordinair vond, moest ik lachen. Hij wist wat hij wilde en ging ervoor, dat kon ik wel waarderen. Daarbij zaten we op een lijn en ik was niet van plan altijd alleen te blijven, omdat ik op een bepaald vlak anders in elkaar steek.

De volgende dag nodigde ik Mark uit om een film te huren. Tijdens de begintune zat hij me al in mijn nek te zoenen. Nu of nooit, dacht ik. Ik was best zenuwachtig. De eerste keer sex is altijd spannend, maar bij mij ging nog veel meer door mijn hoofd. Hier hing zo veel van af: als het me nu niet zou lukken iets te voelen, zou het nooit lukken. Ik had nog nooit zo veel gevoelens voor een man gehad als voor Mark. Hij sloofde zich ontzettend uit, was lief en teder. Na de sex moest ik huilen. Mark was bang dat hij me pijn had gedaan, maar dat was niet eens zo. Dat moment was confronterend. Alsof ik definitief besefte dat ik iets mis wat anderen belangrijk vinden. Dat ik incompleet ben. Ik kon en wilde het niet aan Mark vertellen, was bang dat hij op me af zou knappen. Hij vertelde me steeds weer hoe mooi hij me vond. Hoe sexy. Als hij wist dat ik me helemaal

'ALS IK HET NU
OPBIECHT, GEEF IK
TOE DAT IK VIJF
JAAR HEB GELOGEN.
DAT OVERLEEFT
ONZE RELATIE NIET'

niet sexy voelde, dat ik niet eens weet wat dat nou echt is, dat ik het alleen maar goed kan naspelen, dan zou hij me vast niet meer willen. Dus besloot ik te liegen. Ik vind sex met Mark niet vervelend en het is maar een onderdeel van je relatie. Al die andere dingen wil ik wél met hem. Wat is er mis met iets voor je partner doen?

Op mijn computer bekeek ik pornofilms. Daar zag ik hoe 'normale' mensen zich gedragen tijdens sex. Ook als mijn vriendinnen hun sexleven bespraken, spitste ik mijn oren en maakte in gedachten aantekeningen. En het werkt: ik heb Mark nog nooit horen klagen. Ik geef toe: ik vond en vind het lastig. Er is zo veel druk vanuit de maatschappij en de media om een wild sexleven te hebben. Overal waar je kijkt, zie je sex. Steeds weer word ik geconfronteerd met mijn 'handicap'. Ik ben zelfs naar een psycholoog geweest, maar ook daar kwam niets uit. Ik heb een fijne jeugd gehad, geen traumatische dingen meegemaakt. Niets wat ervoor zou kunnen zorgen dat ik mijn sexuele gevoelens onderdruk. Uiteindelijk kon hij niets meer voor me doen, al weet ik nu wel dat ik een 'heteroromantisch georiënteerde asexueel ben.'

Tja, plak er een label op. Ik voel me vaak verdrietig als ik aan de woorden van mijn moeder denk: 'Als je de juiste persoon tegenkomt, komt het vanzelf, meisje,' zei ze toen ik veertien was. Mark is de juiste persoon, maar er gaat niets vanzelf. Het voelt eenzaam om dit geheim met me mee te dragen. Het stereotype van een asexueel is een gefrustreerde sociopaat zonder vrienden. Alles wat ik niet

ben dus. **Een tijdje deed ik dwangmatig aan zelfbevrediging om maar een gevoel bij mezelf op te wekken.** Uiteindelijk kreeg ik dan een orgasme, wat het ook met Mark makkelijker maakte om tot een hoogtepunt te komen. Hoefde ik dát in elk geval niet meer te faken. Maar het is niet veel meer dan een puur lichamelijke reactie. Ik constateer dat mijn spieren samentrekken en daarna voel ik me wel ontspannen, maar dat komt meer omdat ik dan geen toneel meer hoeft te spelen door zachtjes te hijgen en kreunen, door precies te doen wat Mark opwindt en waardoor hij zo snel mogelijk tot een orgasme komt. Daarna kunnen we weer knuffelen en normaal doen. Al besef ik wel dat ik degene ben die niet normaal is.

Op internet vond ik een Engelstalig forum met andere asexuelen. Alleen daar kan ik mezelf zijn. Ik heb er mensen leren kennen met wie ik goed kan praten, maar allemaal vinden ze dat ik eerlijk moet zijn tegen Mark. Dat onze relatie nooit zal werken zolang die gebaseerd is op een leugen. Het kost me inderdaad steeds meer moeite om mijn ware aard verborgen te houden. Zeker als hij vraagt of ik er nooit spijt van heb dat hij mijn enige sexuele partner is. Dan zeg ik maar dat hij alles is wat ik me ooit heb gewenst en dat ik nooit echt wilde haren heb gehad. Was ik maar meteen eerlijk geweest, schiet het regelmatig door mijn hoofd. Door nu alles op te biechten, geef ik toe dat ik vijf jaar lang heb gelogen. Ik weet zeker dat mijn relatie dat niet overleeft. En hoe moet ik Mark vertellen dat ik sex met hem echt niet erg vind en dat het iets is wat ik graag voor hem overheb? Ik weet nu al wat hij gaat zeggen: 'Ik ben geen *charity case!*' En daar heeft hij natuurlijk gelijk in. Mark is een prachtige man. Vrouwen draaien hun nek om als hij langsloopt. Er staan er genoeg te trappelen om mijn plaats in te nemen in zijn leven. En zijn bed. Dus ik zal de prijs van mijn leugen moeten betalen, zolang ik bij hem wil blijven. En dat wil ik, zolang ik niet door de mand val." ●